

Nela Lazić Pilipović

ENA

Posmatrao sam je godinama! Evo i sada, gledam je kako gricka pramen kose, žurno gutajući redove ljubavnog romana, kao prava heroina jednog vremena. Svakim novim redom, pojača se sjaj u njenim smeđim očima. Njene zjenice se šire i skupljaju u ritmu slova koji plešu u njenom pogledu. Potpuno predana štivu koje čita i ne sluti da njeno postojanje u mom prostoru budi oscilacije elektromagnetnog prostora, atomi se sudaraju a ja ubrzano dišem.

O njoj ne znam gotov ništa, osim da je imala par neslavnih ljubavi. Svoje ljubavne brodolome i požare poslije kojih bi mjesecima bila olupina i ljuštura bez sadržaja gasila je vinjakom i hladnim pivom. Te požare sam gasio ja.

Gledao sam je zaljubljenju i ostavljenju, ushićenu i samu. Želio sam čitavim bićem da je grlim i usnama brišem svaku suzu koja se krila iza gustih trepavica i plave sjene.

Kroz restoran u kom radim prošlo je mnogo žena, nijedna nije ostavila trag. Naručuje vinjak, klimnuh glavom i stavih malu čašu u njene nježne ruke. Na momenat pomislio da sam ja ta čaša i da svojim crvenim usnama ljubi mene umjesto hladnog stakla.

Žurnim pokretima je spakovala svoje stvari, ostavila je novac na stolu i lakim korakom nestala u dan.

Kiša ponovo počinje da pada, nadam se da ima kišobran.

SLOVA SU TEŠKA – KRATKA PRIČA O PETRU

Dok gužva novinski papir pod hrapavim pristima osjeća teksturu svakog lista, slova, svaki nabor mu budi bolne i žive uspomene prošlih vremena.

Nekada je sa zadovoljstvom milovao novine ispijajući vrelu gorku kafu, kroz široke nozdrve ispuštao je dim najfinijeg duvana. U njegovim rukama bila je sudbina mnogih JNA oficira. Kao i svakom čovjeku opijenom moći i vlašću, tako je i on vedrio i oblačio mnogim životima.

Sudbina ili nešto drugo ima note za melodiju života svakog bića. Muzika njegovog života nije pratila njegove ambiciozne želje. Karte su izmješane a on ipak nije dobio poker.

U staroj uniformi od izlizane zelene čohe, on skuplja novinski papir, stare staklene flaše i tegle. Sjaj uniforme još uvijek vrati povremeni odsjaj zlatnih niti njegovog znamenja. Danas je dobar dan, uz stari papir i staklo moći će da kupi pola vekne hljeba i narezak.

Njegove sive oči iz kojih još uvijek sjeva strogoća vojnog lica bile su upale i gladne, napaćeno izborano lice i suva usta koja vapi za ljubaznim pozdravom. Svjestan je da svojom pojavom smeta novim generacijama novog doba u kojem je on samo sjena.

Pada kiša, svaka kap na njegovom licu budi sjećanje na nju. Nekad mu se čini da u ludom plesu kiše vidi njena bosa stopala, a ledene kapi sakrivaju suze koje same idu i nikad ne brišu sjećanje na nju.

Kaže sebi da požuri jer ipak nije dobro da papir pokisne.